

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **G., a.s.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpeného JUDr. F. N., advokátom so sídlom v B., proti povinnej **D.**, so sídlom v B., IČO: X., zastúpenej JUDr. J. G., advokátkou so sídlom v B., **o vymoženie 16 760,93 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 49 Er 1255/2007, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 21. júla 2011 č.k. 20 CoE 61/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Oprávnený je povinný zaplatiť povinnej do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 413,22 € do rúk JUDr. J. G., advokátky so sídlom v B..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 14. decembra 2009 č.k. 49 Er 1255/2007-165 vyhovel námietkam povinnej podaných proti exekúcii, vedenej na základe vykonateľných rozhodnutí (platobných výmerov) vydaných správcom konkurznej podstaty úpadcu Perspektíva družstevná zdravotná poisťovňa Bratislava. Vychádzajúc z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedeného v rozhodnutí z 22. apríla 2009 sp. zn. 3 M Cdo 20/2008, ktorým bolo zrušené uznesenie Okresného súdu Bratislava III z 26. novembra 2007 č.k. 49 Er 1255/2007-68 o zamietnutí námietok povinnej a vec vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie, mal za to, že námietky povinnej proti exekúcii sú opodstatnené, keďže správca konkurznej podstaty úpadcu Perspektíva družstevná zdravotná poisťovňa Bratislava nebol oprávnený na vydávanie platobných výmerov, a preto pohľadávky, ktoré sú predmetom núteného výkonu, nemohol postúpiť inému subjektu.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Bratislave uznesením z 21. júla 2011 sp. zn. 20 CoE 61/2010 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a povinnej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil správnym názorom súdu prvého stupňa, že správca konkurznej podstaty úpadcu Perspektíva družstevná zdravotná poisťovňa Bratislava nebol oprávnený vydať rozhodnutie o predpísaní poistného a poplatku z omeškania a ani nemohol pohľadávku na poistnom ako i pohľadávku na poplatku z omeškania postúpiť tretej osobe (§ 25a ods. 1 zákona č. 273/1994 Z.z.). Ak v danom prípade správca zmluvu o postúpení pohľadávok na Z., s.r.o. uzavrel, takáto zmluva je pre rozpor so zákonom absolútne neplatná. Z uvedených dôvodov zhodne s prvostupňovým súdom bol toho názoru, že námietka povinnej, že správca konkurznej podstaty zrušenej zdravotnej poisťovne nebol oprávnený vydávať platobné výmery, je v zmysle § 50 ods. 1 Exekučného poriadku dôvodná, keďže sa ňou namieta dôvod, pre ktorý je exekúcia neprípustná; ide o námietku materiálnej nevykonateľnosti (neexistencie) exekučného titulu. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil odvolací súd § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol dovolaním oprávnený. Namieta, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že svoje rozhodnutie nečakane založil na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, keď „potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa aj z dôvodu údajnej nulity Platobných výmerov, avšak zároveň z dôvodu údajnej neplatnosti ZoPP a nedostatku aktívnej hmotnoprávnej legitímácie, pričom sa Oprávnený nemal možnosť vyjadriť k tejto skutočnosti“. Takýto postup odvolacieho súdu považoval za protizákonný, porušujúci jeho základné právo na spravodlivý súdny proces. Naďalej trval na tom, že správca konkurznej podstaty zrušenej zdravotnej poisťovne bol oprávnený vydávať individuálne právne akty – platobné výmery a ním vydané platobné výmery nie sú aktami nulitnými. Súčasne poukázal na to, že právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2011 sp. zn. 4 Obo 52/2009 v spore medzi V., a.s. a Z. bola žaloba o určenie neplatnosti zmlúv o postúpení pohľadávok zamietnutá. Z uvedených dôvodov navrhol obe uznesenia súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinná navrhla dovolanie oprávneného zamietnuť z dôvodu, že žiadna z námietok v dovolaní nie je podľa jej názoru dôvodná; rozhodnutia súdov oboch stupňov sú vecne

správne a zodpovedajúce záverom prijatým Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3 M Cdo 20/2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovoláním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že dovolanie oprávneného nie je podľa § 239 ods. 1, 2 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto

v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. Dovolateľ odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že odvolací svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 213 ods. 2 O.s.p. ustanovuje, že ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

Dovolací súd zistil, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie „nečakane“ a nepredvídateľne na iných (nových) právnych dôvodoch než súd prvého stupňa, a preto mu nevznikla poučovacia povinnosť v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd v porovnaní so súdom prvého stupňa pre rozhodnutie vo veci nepoužil nové ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa posudzovali dôvodnosť námietky povinnej proti exekúcii podľa rovnakého ustanovenia § 50 Exekučného poriadku a posudzovali prípustnosť exekúcie z hľadiska existencie vykonateľného rozhodnutia v zmysle § 41 Exekučného poriadku. Doplnením odôvodnenia právneho názoru o dôvodnosti námietok povinnej proti exekúcii

aj o dôvody týkajúce sa (ne) platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok a vecnej legitímácie oprávneného odvolací súd reagoval na odvolacie námietky oprávneného, s ktorými sa v odôvodnení vysporiadal a prijaté závery vysvetlil. Preto nebolo povinnosťou odvolacieho súdu postupovať podľa § 213 ods. 2 O.s.p. a jeho procesný postup v dôsledku toho nevykazuje vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli spôsobilé založiť ani právne závery, na ktorých založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p., pretože právnym posudzovaním súd nemôže založiť žiadnu procesnú vadu, ktorá je uvedená v tomto ustanovení. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie oprávneného procesne neprípustné. Dovolací súd preto jeho mimoriadny opravný prostriedok odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Povinná podala návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčíslila. Dovolací súd jej priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátky (ktorá ju zastupovala aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 19. decembra 2011 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 232/2010 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 336,94 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a daňou z pridanej hodnoty vo výške 68,87 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 413,22 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. mája 2012

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková